

Gemeente van onze Heer Jezus Messias!

“Weet je wat ik ga doen? - ik ga vissen!”

Woorden van Petrus, als hij, met de meeste overige discipelen, in Galilea is gekomen.

De engel in het lege graf had op die Paasmorgen, op die Eerste dag van de week, aan de vrouwen, die als eerste het graf bezochten, gezegd: 'laat de vrienden naar Galilea gaan. Dáár zal Jezus hen verschijnen...'

Dat hadden ze gedaan. De groep leerlingen en vrienden. Naar Galilea, waar ze vandaan kwamen, waar Jezus hen geroepen had. Kapernaüm, waar hun thuisbasis was.

Maar tja, daar zátén ze nu. In een soort vacuüm, een gevoel van leegte, grote verwarring. De gekruisigde wás hen enkele keren als de Lévende verschenen, maar dat waren vluchtige moment. Maria hád Hem in de tuin gesproken, maar hij was in de mist verdwenen... Daar zátén ze nu, in Galilea.

Daar zitten wij nu, als een geliefd mens is weggegaan, als onze gedachten nog vól zijn van die laatste, ontstellende gebeurtenissen, als we eigenlijk helemaal geen raad weten met deze totaal nieuwe situatie: vader, moeder, broer of zus, die lieve vriend of vriendin, wás er zojuist nog, en nu niet meer. Ons hart is nog vol van haar, van hem – maar hoe moet het nou vérder?

Maar ook bij andere onverwachte wendingen in ons bestaan: Gisteren nog volop aan het werk – vandaag hoef ik niet meer te komen... Gisteren zwaaiden we bij het afscheid nog naar elkaar, vandaag dat briefje gevonden, dat hij me niet meer ziet zitten... Gisteren ging mijn kind nog opgewekt een avondje uit, vandaag besef ik dat ik haar toen voor het laatst heb gezien. Zó plotseling is heel ons leven op z'n kop gezet. Zó voelen we ons in een gat, in een leegte gevallen, waar we niet meer uitkomen...

Tja, daar zitten we... Maar wat moet je hier nou doen? Met je ziel onder je arm de dingen maar afwachten? Je opsluiten in het vakantiehuisje waar je je altijd thuis voelde? Je opsluiten in je verdriet, of in deze nieuwe stilte? Heen en weer geslingerd worden tussen tijden van wanhoop en verbijstering én die korte momenten van hoop die ópleeft? Wat moeten we doen?

Petrus hakt de knoop door en zegt: *“Weet je wat ik ga doen? - ik ga vissen!”*

Weet je helemaal niets meer te doen, sta je met twee machteloze handen in de leegte te gebaren – dan kun je altijd nog een oude vertrouwde bezigheid oppakken: je tuin gaan schoffelen, je bloesjes voor de 3^e keer strijken, de druivenranken in je kas bij snoeien, de slaapkamers stofzuigen, een brei- of haakwerk oppakken, en onderwijl hopen op betere gedachten te komen... *“weet je*

wát? - ik ga vissen!"

Petrus pakt de oude draad van zijn beroep weer op. En misschien dacht hij ook weer aan die eerste keer, toen hij Jezus leerde kennen: toen hij met zijn broer de netten gereed stond te maken, en toen zijn bijzondere vriendschap met Jezus begon.

Weer gaan vissen. Zes vrienden gaan mee. Ze zijn met hun zevenen. En de hele nacht werpen ze hun netten uit. Maar ze vangen niets!

Vissen vangen in een net. Opvallend, dat als het over *netten* gaat, het Oude Testament daar bijna altijd een negatief beeld in ziet. Een beeld van aan de haak geslagen worden, meegesleept worden, verstrikt en verstikt raken, gevangenschap, deportatie, dood...

Worden meegesleept als vette buit in de netten van onderdrukkers. Het joodse volk heeft dat in de loop van zijn lange geschiedenis vele keren aan den lijve ondervonden.

Het lijkt zelfs zó in hun dna te zijn opgeslagen, dat op een moment dat het regime van het huidige Israël zèlf in de positie van machtige onderdrukker komt, het precies tot dezelfde vangpraktijken vervalt.

Verschillende profeten hebben gewezen op dit noodlot, dat zich telkens herhaalt. Vanmorgen hebben we 't gehoord uit de teksten van de profeet Habakuk.

Vissen vangen in een net. Nog steeds klinkt dat onheilspellend. Het gebeurt ver weg én dichtbij. Denk aan de zwartgekleurde bevolking van Darfur, denk aan stenen gooierende Palestijnse kinderen op de Westbank, denk aan hen die waagden te protesteren in de straten van Teheran, denk aan de praktijken van de Uitzetpolitie van Trump, denk aan de gevolgen van het illegaal verklaren van vluchtelingen zonder papieren in Nederland.

De profeet Habakuk bad tot de Eeuwige: *'God, met de Naam IK ZAL ER ZIJN, hoe lánng nog moet ik roepen en luistert U niet? Moet ik "geweld!" roepen en brengt U geen redding? Waarom staat U toe dat de mensen als vissen aan de haak worden geslagen, in netten meegesleept, dat volkeren meedogenloos worden vermoord?'* Habakuk zag dat allemaal om zich heen gebeuren. En Hij roept in zijn wanhoop tot God. *'Bènt U wel de Bevrijder met de Naam: IK ZAL ER ZIJN?'*

Vissen vangen in een net. Opvallend, hoe pósitief het Nieuwe Testament daarover spreekt. Totaal anders dan het O.T. We kennen het verhaal, dat Petrus waarschijnlijk in gedachten heeft als hij de weg inslaat naar het Meer Galilea. Hoe Jezus aan het begin van zijn missie in Galilea hén, vissersjongens, geroepen heeft om voortaan *vissers van mensen* te worden. Hoe ze zó tot hun bestemming kwamen.

Maar níet door mensen aan de haak te slaan, in een fuik te vangen. Zoals de

machtigen, tyrannen en manipuleerders van deze aarde doen door mensen in hun netten te verstrikken...

Mijn netten, jullie netten, lieve vrienden, zijn geen verstrikkende netten, waarin de vissen het loodje leggen. Maar *leefnetten*, om de vissen in leven te houden en uit te zetten in béter, ruimer en gezonder water, het water van het evangelie, waar ze tot groei en bloei komen...

Deze pósitieve betekenis van vissen vangen moeten we voor ogen houden in het verhaal van Jezus' verschijning als de lévende Heer aan het strand van het meer van Tiberias.

Zeven vrienden zijn maar gaan vissen. Om maar wat om handen te hebben, in plaats van elkaar machteloos zitten aan te kijken... Maar wat ze ook proberen, ze vangen niks...

Tijden van tevergeefsheid. Het begin van Jezus' kerk, het groepje van zijn discipelen, is hier aan het werk gegaan. En ze vangen niets. Het haalt niks uit. Soms vraag je je wel eens af: waar dóen we het allemaal voor? Kunnen we niet beter iets heel anders gaan doen? Waarom hadden we dit stomme werk weer opgepakt? De wereld kent toch veel leukere en lucratievere baantjes?

Toen het vroeg in de morgen was... Hee, dat hebben we in de Paasverhalen vaker gehoord! Verplaats je in dat moment, dat heel vroeg in de morgen is... Moment dat het eerste licht opgaat van een nieuwe dag... Dan zien de vrienden die met een leeg net en een leeg schip terug naar het strand varen daar aan de oever een gestalte staan. Bij een klein houtvuurtje.

En die man roept over het stille water: *'Hebben jullie soms iets te eten, jongens?'* Sorry, gemeente, het gaat niet om iets te éten, het gaat in deze vraag om iets bĳ het eten. De oudere vertaling vertaalde met: *"toe-spijs"* Hebben jullie iets dat bĳ het gewone eten gegeten wordt en dat daar smaak aan geeft: een visje bij het brood, spekjes in de stampot, een kluif in de snert. *Toespijs*. Datgene dat het eten z'n bijzondere smaak geeft. Dát is wat Jezus aan de mannen op het bootje vraagt. Een smaakmaker, dat wat de maaltijd bijzónder maakt. Dat wat de gemeente, het gemeentelĳven, het kerkelĳk leven, jouw persoonlijke leven, bijzonder maakt. Dat wat voor jou, voor jullie de maaltijd hártig maakt. Niet het gewone, de middelmaat, de sleur.. Nee, dat wat smaak geeft, dáár wordt naar gevraagd...

En nu moeten de leerlingen antwoorden: *'Nee, dat hebben we niet!'* En de traditionele kerken: 'nee, het spijt ons, dat hebben we niet' – wij hebben altijd de middelmaat gekozen van wat we gewoon vonden...

Die man roept en wij begrijpen allang dat het de opgestane Heer moet zijn: *'Gooi je net aan stuurboord uit! Dan lukt het wel.'*

Werp het eens over een geheel andere boeg! Durf het eens áán om wat je altijd gewend was te doorbreken, en door het woord van de Heer zelf in een nieuwe ruimte, een ruimere visie gezet te worden, en zo een ándere aanpak aan te grijpen. Een aanpak die wèl in lijn is met het woord van de Heer. De Heer die op deze nieuwe morgen alles in een nieuw daglicht zet...

Ze doen het, ze werpen het net over de stuurboordboeg uit en even later blijkt het zó zwaar te zijn, zó vol vissen, dat ze het niet omhoog kunnen trekken.

De leerling van wie Jezus hield, waarschijnlijk Johannes, zegt tegen Petrus: *'hé joh, het is de Heer!'*

En dan werpt Petrus zich in het water. Hij moet en zal – en tegelijk durft hij niet. Maar zijn hart is sterker. Hij kán niet anders, want hij wordt aangetrokken door de man die bij dat kleine verwarmende vuurtje staat daar op het strand. Stond hij niet heel kort geleden nog bij net zo'n verwarmend vuurtje, op de binnenhof van de hogepriester?

Op dat vuurtje, de barbecue waar Jezus staat, ligt een vis en brood ligt erbij. Brood en vis. Nóg een verwijzing: het verwijst naar de wonderlijke spijziging. Hij: het levende Brood! Hij: de mens die de naam VIS krijgt, ICHTHUS in het grieks: Jezus Christus, Zoon van God, onze Redder!

Hij hééft in feite de maaltijd al toebereid. Maar Hij vraagt wel om ónze bijdrage daaraan. Onze actieve bijdrage. Jouw *toespijs*, jouw smaakmaker, het bijzondere dat jij ín je hebt. Het bijzondere, gemeente, dat jij in je draagt... Breng wat van de vis die jij zojuist gevangen hebt...

En weer is het Petrus die meteen opstaat, in beweging komt en op zijn eentje dat loodzware net gaat halen. Waar háált hij de energie vandaan? Hij trekt het aan land, vol grote vissen, wel 153. En het net, wonderlijk genoeg, breekt niet. Gemeente ook hier een even wonderlijke en diepe betekenis.

153. Uitleggers zien er allerlei symbolen in. Maar wat ík interessant vind, is de getalswaarde van dit aantal. Als je naar de getalswaarde van de hebreeuwse letters kijkt, kun je zien dat elke hebreeuwse letter een getal uitdrukt. En daarmee kunnen hier de woorden gevormd worden: *benei ha 'elohim*: de kinderen van God. Dan kom je op precies 153 uit. 153 als het getal dat alle kinderen van God op deze wereld moet symboliseren.

Alle mensen, die kinderen van God zijn, maar dat niet meer of nog niet weten, moeten met leefnetten worden opgevangen, om hen in het ruimere en heilzamer water van Gods liefde en trouw vrij te laten... Dát is en blijft de roeping van de gemeente van de Opgestane Heer.

En het net dat niet scheurt. Daar besluit dit verhaal ongeveer mee. Het net van alle kinderen van God. Bij elkaar gebracht in een bepaald verband. En dat is daarmee het tweede bijzondere van het evangelieverhaal van vandaag: het bijzondere, het smaakmakende aan de ene kant. En het net van de eenheid die niet scheuren mag, aan de andere kant. Beide polen zijn nodig, om gemeente te zijn van de Opgestane Heer. Ruimte voor het bijzondere, dat wat de gemeente smaak en kraak geeft. Én de opdracht om het net niet te laten scheuren: de school vissen bij elkaar te houden. Want nieuwe leefbaarheid, níeuw zicht op het leven, is iets dat je ook alleen maar in sámenhang kunt vinden. Vooral Protestanten mogen zich dit laten gezeggen: elke keer weer in de geschiedenis vonden zij aanleiding om met een eígen net opnieuw met het visvangen te beginnen.

Weet je wát? - we gaan vissen. Na grote verwarring, na diepe verslagenheid, in een tussentijd dat we heen en weer geslingerd worden – pakken we de draad van gewoon doen waar we goed in zijn, dat wat Jezus in ons ziet – vissen vangen – weer op. Maar nú over een andere boeg! En Jezus komt ons tegemoet en vraagt naar het bijzondere van ons. Dat wat smaakt geeft! Dat wat met zijn barmhartigheid te maken heeft. Dat wat met een nieuwe blik te maken heeft. De blikrichting van Pasen: mens je mag ópstaan uit alles wat jou terneerdrukt. Je krijgt reuzekracht om het net bij Jezus te brengen. Kracht die je helpt je onmacht te overstijgen.

Amen.